

Kodály Zoltán:

Vessünk gátat kiejtésünk romlásának!

(verslet)

Egyetlen nyelv van itt, amelyet kiejtést nem gondozna senki: a magyar. Vagy azt hiszik: vigyis tudja mindeki; vagy azt, hogy mindegy: akár jól, akár rosszul ejtik, csak megértjük egymást. It gondoskodás hiánya meg is látatik: aki nyitott füllel jár a magyar életben, tudja, mennyire megromlott a magyar kiejtés. It kiejtés csak kisérő-
sünete az általános nyelvrohadásnak.

Seanni sem jellemző annyira egy nyelvnek, mint sajátos hangja. Olyan ez, mint a virág illata, a bor zamata, a szomszéd, az opál tüze. Megismerkedni a nyelvvel már messziről, mikor a szót még nem is értjük. Minden nyelvnek megvan a maga hangja, kiejtése, ritmusa, dallama, egyetemes zenéje. It magyarságot egyre többen felfejtnek hangján.

Tudjuk: a legegyszerűbb majd minden nyelvben más a hangrendje. Mivel különbözöltek két nyelv hangrendje, annál nehezebb mind a kettőt egyformán jól beszélni. Mielőtt tehát arra törekednénk, hogy az angolt angolul, a németet németesen beszéljük, próbáljuk a magyart magyarul, minden idegen mellett is nélkül beszélni.

It magyar kiejtsé is tanulni kell, még születt magyarul is. Ha nem ismerjük, kiejtjük folytonosan: berosszadodik. Ha nyelvünk hangrendszerét rekedt fájékkal engedjük sültetni, ne vadalkozzunk, ha senki sem hallgat rá, és elmerülünk a népek tengerében.

1938

Készítette: Vitézy Tímea